

Hồi 9

Râu Nọ Cắm Cầm Kia

R hương Sách chạy thẳng về phía sông Dương Tử, quái nhân áo bào lam lấy làm tức giận khôn tả, vì thấy Phương Sách đã không nhìn nhận mình làm cha, nên y cố hết sức đuổi theo giơ chưởng tấn công luôn.

Phương Sách cảm thấy đằng sau ót có luồng gió lạnh lấn át tới, chàng vội giở thế “Xuân Yến Xuyên Liêm” (Chim én múa xuân xuyên qua tấm màn), hất tay phải về phía sau một cái rồi vội nhảy chéo sang bên trái ba thước, thừa thế quay người lại dùng hữu chưởng tấn công quái nhân tức thì.

Quái nhân ra tay rất nhanh, không ngờ Phương Sách lại tránh né nhanh hơn, và đồng thời y đã cảm thấy chưởng phong của Phương Sách nhắm sau lưng mình tấn công tới. Y vội tránh sang bên bước nữa, thì bỗng có tiếng thét rất thanh thót và một điểm sao bạc kêu “veo veo”, nhanh như điện chớp bắn tới, Giang Tĩnh Thục dùng phi tiêu để giải vây cho Phương Sách.

Quái nhân thuận thế nằm phục xuống đất và đập mạnh một cái, người bắn đi ra xa hơn trượng. Đó là môn “Thanh Đình Hý Thủy”(chuồn chuồn đùa trên mặt nước) tuyệt đỉnh khinh công của y. Y đã thoát ra khỏi chỗ nguy hiểm rồi, hai tay chống mạnh xuống đất một cái, người xoay một vòng đã đứng ngay dậy được.

Ngờ đâu Tĩnh Thục đã múa cây thương bạch xông lại tấn công tức thì.

Quái nhân quát lớn một tiếng, giơ chưởng lên nhằm đầu Tĩnh Thục bổ xuống.

Tĩnh Thục đưa chéo cây thương sang bên, giơ bàn tay ngọc lên chống đỡ. Nàng có ngờ đâu chưởng lực của quái nhân lại mạnh hơn Ảo Không đạo giả nhiều, nên chưởng lực của hai người vừa va đụng nhau, nàng đã bị đẩy lui bảy tám thước.

Nhân lúc Tĩnh Thục chưa đứng vững, quái nhân lại nhảy xổ lại tấn công chưởng thứ hai. Phương Sách thấy thế cả kinh, nếu để cho quái nhân đánh trúng chưởng đó thì Tĩnh Thục thể nào cũng chết ngay tại chỗ chứ không sai. Chàng vội vận Lưỡng Nghi Chân Khí lên thân hình nhanh như điện chớp nhảy xổ lại tấn công ngang hông quái nhân một thế như vũ như bão.

Quái nhân vội thân chưởng tránh né, tuy y đã tránh rất nhanh mà vai trái vẫn bị chưởng phong của Phương Sách quét trúng.

Quái nhân cảm thấy đầu vai tê tái, người loạng choạng mấy bước mới đứng vững được. Y đau lòng khôn tả mắt lộ hung quang tức giận đến run lấy bầy.

Phương Sách đã đỡ Tĩnh Thục nhảy sang một bên. Có lẽ vì nội thương rất nặng nên mặt của Tĩnh Thục tái mét và nàng nghiêng răng mím môi chịu nhai, chân tay lạnh buốt. Phương Sách thấy thế càng tức giận thêm, mặt lộ sát khí, chàng tức giận quát nhân lại hạ độc thủ để đối phó với một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy. Chàng vội lấy hai viên Băng Hoa Tuyết Quả, thuốc chữa thương của Huyền Cốc Di Tú cho Tĩnh Thục uống, rồi chàng quay người lại từ từ tiến tới gần quái nhân.

Chân chàng bước tới đâu, mặt đá lồm xống hơn ba tấc tới đó, hai cánh tay của chàng như có những luồng gió lốc nổi lên, đủ thấy chàng đã tức giận biết bao.

Quái nhân áo bào lam hình như cũng giật mình đến thót một cái, vẻ mặt rất kinh dị, vội giật lui về phía sau và nói:

- Con không nên đối xử với cha như thế.

Phương Sách nghiêng răng mím môi chẳng nói chẳng rằng một mặt chàng vận công lấy sức, một mặt từ từ tiến tới gần quái nhân.

- Con nên rõ, con mới là con ruột của cha ...

Quái nhân với giọng run run nói như vậy, nhưng Phương Sách đã ghét hận y đến cực độ rồi và thấy y ác độc như thế thì khi nào chàng lại chịu nghe lời nói đó ? Nên chàng đã vận tâm thành công lực ra hai tay rồi.

- Con không nên nhận kẻ thù làm cha và coi cha như là kẻ địch như thế.

Quái nhân lại nói tiếp như vậy.

Lúc ấy Phương Sách đã vận tới chín thành công lực rồi.

- Con phải biết, khi con của Tử Vong thuyền chủ ra đời, thằng bé ấy yếu ớt lắm ! Cha dám quả quyết lúc ấy ba đứa con nít còn lại, trong đó không có con của Tử Vong thuyền chủ !

Phương Sách không để ý đến lời nói ấy của quái nhân công lực của chàng đã vận lên tới mười thành ...

- Nếu con không tin, ta sẽ có nhân chứng.

Quái nhân vừa nói tới đó thì Phương Sách đã giận dữ rống lên một tiếng, gỡ Lưỡng Nghi Cương Khí, tuyệt học độc đáo của Vũ nội đệ nhất kỳ nhân ra và hai tay lại còn vận tới mười thành oai lực nữa. Chàng đang tức giận, nên không tin lời nói của quái nhân vào đâu cả ...

Quái nhân thấy thế đau lòng vô cùng, nhưng nhân lúc đó y cũng ngấm ngấm vận chân lực vào hai cánh tay. Y thấy Phương Sách không tin lời nói của mình, y không sao nhịn được nữa, tính kiêu ngạo của y lại nổi lên. Y cười như điên như khùng nói tiếp:

- Nghiệt tử, mi muốn chết phải không ?

Y không tin công lực của Phương Sách lại cao thâm hơn y, nên y cũng vận tới mười thành công lực và sử dụng môn Thất Thiên Hàn Sát ra đối địch. Chưởng lực của hai người va đụng nhau kêu đến “ùm” một tiếng kinh thiên động địa khiến cát bụi bay mù mịt, những luồng gió lốc nổi lên liên tiếp, hai cái bóng người đều bị đẩy lui về phía sau mười mấy thước mới đứng vững lại được.

Quái nhân bỗng rống lên một tiếng như điên như khùng, y không ngờ công lực của Phương Sách lại cao siêu đến như vậy. Y lại vận đến mười hai thành chân lực ra để tấn công tiếp.

Lòng hiếu thắng thúc đẩy, Phương Sách cũng vận hết mười hai thành công lực lên phản công luôn.

Hai người giở hết sức bình sinh ra đấu với nhau luôn ba chưởng, rồi cả hai đều ngơ ngác nhìn nhau.

Quái nhân hậm hực nhìn Phương Sách một hồi, liền cất giọng có vẻ vui mừng nói tiếp:

- Công lực của con không kém gì cha !

Từ khi ra đời tới giờ, đây là lần đầu tiên Phương Sách đã giở tài ba thực sự ra đấu với người, chàng rất lấy làm hổ thẹn vì mình đã giở toàn lực ra đấu như thế mà vẫn không hạ nổi đối phương, nhưng chàng có biết đâu náo ào lam này có phải là cao thủ thường đâu ? Tài ba của y lúc này không kém gì bảy đại chưởng môn cả. Chàng hơi ngần người ra giây lát, rồi lại nghiêng răng kêu “côm cốp” hậm hực nói tiếp:

- Người có giỏi thì đấu thêm với ta ba chưởng nữa ?

Lúc này chàng đã quyết tâm thể nào cũng phải thắng được đối phương mới hả dạ, nên chàng không cần biết đối phương có đồng ý lời thách thức của mình không, đã trợn ngược đôi lông mày lên, vẻ mặt kiêu ngạo lớn bước tiến về phía trước.

Quái nhân thấy chàng oai phong lẫm lẫm như vậy, liền rùng mình kinh hãi thềm và bỗng tự nhiên từ từ lui về phía sau mấy bước liền.

Lúc ấy đằng xa bỗng có tiếng người ồn ào như ẩn như hiện vọng tới.

- Nguy hại ! Tử Vong thuyền chủ định đào tẩu đấy !

- Mau chặn ngay lấy Tử Vong thuyền ...

- Hà hà, Tử Vong thuyền chủ bị thương rồi, chúng ta mau xông lên đi ...

Nghe thấy những tiếng đó, Phương Sách kinh hãi vô cùng, không thềm đếm xỉa đến quái nhân nữa mà vội quay người chạy thẳng về phía sông Dương Tử.

Quái nhân bỗng nghĩ ra một kế, vội lướt lên ra tay nhanh như điện chớp nhằm “Kỳ Môn” huyệt ở dưới nách chàng điếm tới.

Phương Sách quay mình định đi, bỗng trông thấy thiếu nữ áo xanh đang nằm ở dưới đất, chàng vội ngừng chân lại thì lúc ấy tay của quái nhân cũng vừa điểm tới.

Quái nhân dùng thủ pháp “cách không điểm huyết” độc đáo của y ra, nên tay y nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã điểm tới nơi và lúc ấy Phương Sách lại đang mãi để ý nhìn thiếu nữ áo xanh. Như vậy thì chàng làm sao mà tránh né được ? Ngờ đâu thực là may mắn cho chàng, chỉ vì chàng hơi quay người lại nhìn nàng áo xanh như thế, nên chỉ lực của quái nhân đã điểm hụt, nếu chàng chỉ ngừng chân mà không quay người lại thì đã bị điểm trúng rồi.

Phương Sách thấy quái nhân tấn công lén như thế tức giận khôn tả, không nghĩ ngợi gì hết ra tay nhanh như điện chớp tấn công luôn vào vai của quái nhân một chưởng, chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng, quái nhân bị chàng đánh bắn ra ngoài xa hơn trượng, nằm yên ở trên mặt đất không sao bò dậy được nữa. Trong người y tạng phủ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, máu ở mồm tuôn ra như suối, vì y đeo mặt nạ da người nên không biết sắc mặt của y lúc này như thế nào, nhưng đôi người của y đã lờ mờ như người đã kiệt lực rồi vậy.

Với giọng bi đát và run run, quái nhân kêu gào:

- Con ơi ! Con đã đánh lầm người rồi ...

Thiếu niên có tấm lòng rất nhân từ, thấy thế mặt đã biến sắc và ứa nước mắt ra nghĩ bụng:

“Dù sao người này cũng là dưỡng của ta !”

Nghĩ đoạn chàng cúi mình xuống đang định cho quái nhân uống “Băng Hoa Tuyết Quả” nhưng quái nhân đã từ từ ngồi dậy và khẽ nói tiếp:

- Rồi thế nào cũng có một ngày con sẽ hối hận ... Vết thương này cha vẫn có thể tự chữa lấy được !

Y vừa nói vừa móc túi lấy mấy viên thuốc màu đỏ ra uống và nhắm mắt lại vận công điều tức.

Phương Sách đứng ngăn người ra giây lát rồi từ từ đi tới gần thiếu nữ áo xanh giơ tay ra khẽ sờ vào mũi nàng thử xem. Chàng giật mình đến thót một cái kinh hãi vô cùng vì thấy lúc này Tĩnh Thục hơi thở thoi thóp, hình như đã sắp chết đến nơi rồi, và đằng xa phía sông Dương Tử lại có tiếng người lanh lảnh vọng tới tiếp:

- Bắn lên ...

- Giăng lưới “Thông Thiên” ra ...

- Phóng “Lôi hỏa đạn” mau ...

- Vô lâm yên hay nguy đều trông mong vào trận đấu này, quý vị mau gắng sức tiến lên ...

Chàng lo âu vô cùng, vội cấp Tĩnh Thục lên tiến thẳng về phía có tiếng người vọng tới đó để đi cứu viện Tử Vong thuyền chủ.

Chàng chạy được một hồi, bỗng nghĩ đến vết thương của Tĩnh Thục rất nặng, chàng lại vội rờ tay vào mũi nàng thử xem, thấy hơi thở của nàng càng yếu hơn trước, chàng đành phải ngừng chân lại đặt nàng xuống để xem xét vết thương ra sao ?

Vì bị Phương Sách ôm chặt chấn động quá mạnh, nội phủ đã bị thương nặng đồng thời lại còn trúng phải chất hàn độc của “Thất Thiên Hàn Khí Chưởng” của quái nhân, Tĩnh Thục đã như người tắt thở. Bây giờ chỉ có một cách cứu chữa là Phương Sách phải dùng bản thân chân lực xua đuổi chất hàn độc ở trong người của nàng ra trước rồi cho uống thuốc cứu thương, như vậy mới mong tạm khỏi được.

Lúc này Phương Sách mới nhận thấy rõ Tĩnh Thục với mình chỉ có tiếng anh em thôi chứ không phải là anh em ruột, và thấy nàng ta mặt đẹp như hoa nở, thân hình nở nang, là một thiếu nữ đã trưởng thành. Chàng chưa hề đụng chạm đến người của một thiếu nữ nào cả, tính chàng lại rất chính trực nên chàng không dám ngắm nhìn nàng ta lâu, nhưng vừa mới nhìn qua một cái chàng đã cảm thấy bàng hoàng hổ thẹn và không yên dạ ngay.

Chàng nghĩ tới tay mình sắp sửa phải rờ vào ngực nàng để cứu chữa, chàng lại hổ thẹn trống ngực đập rất mạnh và mặt lại đỏ bừng lên ngay. Nên chàng ngây ngất như người sắp hôn siêu phách lạc vậy. Vì thế mà chàng chỉ biết ngồi ngẩn người ra thôi.

Đang lúc ấy tiếng hò reo ở đằng xa lại vọng tới, và hình như thiên hạ anh hùng đã bắt được kẻ địch rồi vậy ? Chàng giật mình kinh hãi tự mắng chửi thầm:

“Trong lúc khẩn cấp này sao ta vẫn còn ý nghĩ xấu xa như thế.”

Nghĩ tới đó chàng định đứng dậy đi cứu Tử Vong thuyền chủ luôn và quyết chiến với người của bảy đại môn phái một phen. Vì Tử Vong thuyền chủ là cha của mình, mà người của bảy đại môn phái là kẻ thù truyền kiếp của mình ... Nhưng chàng lại thấy vết thương của Tĩnh Thục nặng như vậy, nếu không cứu chữa ngay thì thế nào nàng cũng chết mãi. Nên chàng không chần chừ gì cả vội thò tay vào trong người nàng ta để cứu chữa luôn.

Nhưng khi tay chàng vừa đưa đến chỗ ngực nàng, đụng chạm phải một vật gì nhỏ nhỏ, khiến chàng có cảm tưởng như bị điện giật vội rút ngay tay lại và trống ngực đập mạnh hoài.

Lúc ấy sắc mặt của Tĩnh Thục đang xanh đã biến thành trắng dần, môi đã thâm dần, chàng đành phải nghiêng răng mím môi nhắm nghiền hai mắt lại và thò tay vào

trong áo của nàng và để tay lên ngực dồn chân khí sang. Một luồng hơi nóng từ trong tay chàng dồn sang người Tĩnh Thục và chạy khắp mình mẩy của nàng ta.

Tiếng hò reo chém giết trong đêm tối vẫn tiếp tục vọng tới, mỗi một tiếng kêu la Phương Sách tưởng tượng như một lưỡi dao sắc bén đâm vào giữa ngực mình vậy. Nhưng chàng vẫn phải cố gắng trấn tĩnh tâm thần mà vận công để cứu chữa cho Tĩnh Thục.

Một lát sau sắc mặt của Tĩnh Thục đã đỏ dần, nàng từ từ mở mắt ra nhìn, khạc một búng máu bầm rồi lại chết giấc luôn.

Phương Sách thở hắt ra, biết nàng ta đã thoát khỏi nguy hiểm rồi. Chàng đứng dậy rũ áo lau chùi mồ hôi và lắng tai nghe động tĩnh ra sao ?

Lúc ấy tiếng kêu la hò hét đã ngừng bật, chàng càng thấy tâm tình nặng trĩu thêm, vì chàng ý thức tới một kết quả không hay đã xảy ra ? Chàng vội cho Tĩnh Thục uống hai viên thuốc rồi ôm nàng lên vội vã lướt đi ngay.

Bỗng có một cái bóng đen ở đâu xông ra ngăn cản lối đi. Chàng nhìn kỹ mới hay người đó là một lão đạo sĩ tuổi ngoài năm mươi, hai mắt lóng lánh của thần, người vừa gầy vừa lùn, chàng vội ngừng bước. Thì ra người đó chính là Áo Không đạo giả, người chưởng môn của phái Côn Luân đã suýt bị Hỏa Cương Chân Lực của Tử Vong thuyền chủ đánh chết mà chàng không đang tâm đã ra tay cứu ông ta thoát nạn.

Áo Không đạo giả liếc nhìn thiếu nữ áo xanh đang nằm ở trong tay của Phương Sách rồi nói:

- Phương thiếu hiệp, bổn chưởng môn cảm tạ thiếu hiệp đã ra tay cứu giúp !

Lúc này Phương Sách đã coi người của bảy đại môn phái là kẻ thù địch của mình, nhưng chàng vẫn không dám thất lễ với vị chưởng môn, liền chấp tay đáp lễ và hỏi lại:

- Có gì đâu mà lão tiền bối phải cảm tạ ? Chẳng hay lão tiền bối có việc gì định chỉ giáo thế ?

Thấy thái độ của chàng như vậy, Áo Không đạo giả hơi ngạc nhiên rồi đáp:

- Xin thiếu hiệp để lại cô nương này cho bản đạo.

- Lão tiền bối nói như thế là có ý ...

- Cô bé này là cháu gái của bản đạo và là con gái của Áo Ảnh đạo giả, người chưởng môn đời trước của phái Côn Luân.

- Lão tiền bối có gì làm bằng chứng không ?

Với giọng run run lão đạo sĩ đáp:

- Chính là bản đạo là bằng chứng đây !

Tuy Phương Sách biết lão đạo sĩ không nói dối mình, vì chàng đã nghe thấy sư phụ nói Tĩnh Thực là con gái của Ảo Ảnh Đạo Giả, người chưởng môn đời trước của phái Côn Luân bị Tử Vong thuyền chủ bắt cóc, dùng phản gian kế khiến nàng cho Ảo Không đạo giả là kẻ thù đời đời chứ không phải là chú mình ! Nên chàng nghĩ bụng:

“Chuyện này bên trong nhiều uẩn khúc lắm, chưa biết chừng hỏi y ta có thể biết rõ được thân phận và lai lịch của Tử Vong thuyền chủ cũng nên ?”

Vì vậy chàng đã biết rõ chuyện rồi mà vẫn giả bộ hỏi lại rằng:

- Cô ta là con của Tử Vong thuyền chủ đấy chứ ?

Ảo Không đạo giả khích động vô cùng, dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng:

- Tử Vong thuyền chủ chính là kẻ thù giết cha nàng thì đúng hơn ...

Nói tới đó lão đạo sĩ bỗng ngắt lời, mặt lộ vẻ hoảng sợ đưa mắt nhìn chung quanh, hình như sợ ai nghe được lời nói của mình vừa thốt ra vậy.

Phương Sách thấy cũng ngạc nhiên nghĩ tiếp:

“Nghe nói Ảo Ảnh đạo giả là tự tạo hóa mà chết, sao y lại nói là chết ở trong tay của Tử Vong thuyền chủ như thế được ?”

Nên chàng lại vội hỏi:

- Ảo Ảnh đạo giả bị Tử Vong thuyền chủ giết chết ư ?

Hình như Ảo Không đạo giả không muốn nói nhiều, nhưng mặt của ông ta đã lộ vẻ phẫn nộ, đủ thấy việc này có lẽ là thực ? Lão đạo sĩ lại xăm nét mặt lại chỉ thiếu nữ áo xanh hỏi chàng tiếp:

- Thiếu hiệp có chịu đưa thiếu nữ này cho bản đạo đem về không ?

- Cô ta đang bị thương nặng !

- Có phải bị Tử Vong thuyền chủ đả thương đấy không ?

Không hiểu tại sao Phương Sách thấy Ảo Không đạo giả nói như vậy liền có phản cảm ngay. Chàng nghĩ tiếp:

“Khi nào Tử Vong thuyền chủ lại đả thương Tĩnh Thực ?”

Vì vậy chàng hậm hực đáp:

- Quái nhân áo bào lam đả thương cô ta đấy !

Ảo Không đạo giả bỗng cười giọng rầu rĩ và trầm trọng đỡ lời ngay:

- Thực là một đôi Long Hồ Song Ma có khác !

Phương Sách ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiên bối nói ... nói gì thế ?

- Tử Vong thuyền chủ với Lam Bào Quái Tử !

- Họ là ...

- Mười tám năm trước khi thiếu hiệp ra đời mới được hai mươi ngày, đôi vạ ác ma đầu ấy đã bị đánh rơi xuống dưới vực thẳm sâu muôn trượng !

- Sao lão tiền bối lại biết rõ chuyện như vậy ?

Ảo Không đạo giả chỉ thiếu nữ áo xanh nói tiếp:

- Đêm hôm qua bản đạo trông thấy con nhỏ này, thấy nó giống hệt một người, người đó chính là chị của nó. Sau bản đạo đối chưởng với Tử Vong thuyền chủ, thấy y sử dụng Hỏa Cương Chân Lực, liền nhận ra ngay hai món võ công chí báu của võ lâm mà bầy đại môn phái đã tranh giành vào hồi mười tám năm về trước, sau rồi bỗng mất tích, không ngờ lại bị đôi ma đầu này cướp được ...

- Có phải vì nguyên nhân ấy mà hai người bị bầy đại môn phái đuổi đánh chém giết đấy không ?

Ảo Không đạo giả nghiêng răng kêu côm cộp đáp:

- Không ngờ chúng lại thoát chết !

- Vật chí báu của võ lâm ai ai cũng thèm muốn và ai ai cũng có quyền chiếm hưởng. Vậy tại sao bầy đại môn phái lại họp nhau lại đuổi đánh chém giết hai vị ấy ?

- Hai vật chí báu của võ lâm, một là “hàn châu” một là “hỏa châu”. Hai vật báu ấy còn có một bảo đề tên là “hàn hỏa đồ” xé ra làm bảy mảnh, bầy đại môn phái mỗi phái được một mảnh, nhưng không ai chịu nhường mảnh của mình cho người khác, nên cho dù bầy đại môn phái có vật chí báu ấy và cũng như không ! Không hiểu đôi ma đầu Long Hồ làm cách gì mà lấy trộm được hết bảy mảnh bảo đề ấy ...

Lúc này Phương Sách mới hiểu rõ Tử Vong thuyền chủ với Lam Bào Quái Nhân lấy trộm được bảy mảnh bảo đề ấy rồi, chắc một người định độc chiếm, người kia không chịu liền tuyên bố cho thiên hạ hay, nên bầy đại môn phái mới đuổi đánh chém giết như thế và Tử Vong thuyền chủ với quái nhân có thù với nhau, là vì lẽ ấy ? Nhưng ai là người chiếm được bảy mảnh bảo đề, và ai là người đi phao ngôn ? Tại sao vợ của hai người lại bị các người luân phiên hãm hiếp, rồi tàn sát ? ... Côn Luân, Võ Đang, Thiếu Lâm đều là những môn phái chính đại, sao lại dục vào việc dã man ấy ? Hai người đàn bà bị hãm hiếp và chém giết, có một người là mẹ mình ...

Nghĩ tới đó Phương Sách thấy khí huyết trong người rạo rức, hai mắt hổ của chàng như nổ lửa, hai hàm răng nghiêng vào nhau kêu côm cộp, chàng bỗng quát hỏi tiếp:

- Hiếp dâm là việc tối kỵ nhất của người trong võ lâm, Côn Luân, Võ Đang, Thiếu Lâm xưa nay vẫn có tiếng là chính đại môn phái, sao cũng dục vào việc hiếp dâm chém giết tàn khốc như thế ?

Ngờ đâu Áo Không đạo giả liền gạt đầu và nhìn nhận đáp:

- Giết chết chúng như vậy không cái gì là tàn nhẫn, hiếp dâm như thế không có gì là ác độc cả ...

Phương Sách thét lớn một tiếng như sấm động, rồi chàng cười như điên như khùng và đỡ lời:

- Như vậy Tử Vong thuyền chủ nhuộm máu giang hồ, giết hại võ lâm cũng đáng lắm ! Ai bảo là không nên ? Hà hà ...

Lão đạo sĩ đột nhiên lui bước sầm nét mặt lại, trầm giọng:

- Có phải thiếu hiệp là con của Tử Vong thuyền chủ đấy không ?

- Có phải người muốn dùng lời ngon lẽ ngọt để ly gián đấy không ?

- Bần đạo nghe nói lúc ấy con của Tử Vong thuyền chủ đã bị nội thương.

Phương Sách bỗng biến sắc mặt vội hỏi:

- Có phải người là người động bọ của Lam Bào Quái Nhân đấy không ?

Trong lòng đã có thành kiến, chàng thấy quái nhân nham hiểm ác độc, đối với mình không có chút tình phụ tử gì hết và thấy mình không giống y chút nào, như vậy nhất định mình không phải là con của y rồi.

Áo Không đạo giả nổi giận, ngừng mặt lên trời cười ha hả và tiếp:

- Lam Bào Quái Nhân tuy hư hỏng thực nhưng hiện giờ y đã đồng tâm hiệp lực với chúng ta vây đánh Tử Vong thuyền chủ rồi.

Lời nói đó có khác gì tưới dầu lên đống lửa không ? Phương Sách nghĩ đến mối thù của cha mẹ, liền rú lên một tiếng rất thảm khổ và cất giọng run run hằn học nói tiếp:

- Phương mỗ thề phải rửa mối sỉ nhục này cho cha, trả mối thù này cho mẹ ...

Lúc ấy đằng xa lại có tiếng người vọng tới:

- Tử Vong thuyền chủ trúng thương rồi, mau tiến lên, mau tiến lên ...

Phương Sách giật mình đến thót một cái, ném luôn Tĩnh Thực cho Áo Không đạo giả, rồi quay người chạy thẳng về phía sông Dương Tử tức thì.

Giữa giòng sông Dương Tử, rất nhiều người và thuyền đang bao vây quanh một vật gì hình tròn nổi ở trên mặt nước. Trên đó có một người mặc quần áo da cá đang bị mọi người vây đánh và loạng choạng như sắp té ngã.

Phương Sách thấy cha mình bị kẻ thù vây đánh như vậy, lòng đau như cắt, vội giở “Lăng Không Bộ Pháp” ra phi thân tới dùng song chưởng mở đường, thét lớn một tiếng và đi trên mặt sông phi thẳng tới chỗ đám đông.

Quần hào có ngờ đâu phía sau có cường địch đến tiếp viện, nên chúng liền bị đánh té ngã rớt xuống dưới sông liên tiếp.

Phương Sách rú lên một tiếng thực dài như thiên thần hạ giáng, thân hình của chàng chưa tới nơi, chàng đã thấy Tử Vong thuyền chủ đột nhiên ngã ngửa người về phía sau.

Phương Sách thấy cha mình bị thương té ngã, lòng đau như dao cắt, chàng vội ẵm Tử Vong thuyền chủ lên, nhưng khi hai tay của chàng đụng vào người của thuyền chủ, liền kêu “ủa” một tiếng, với vẻ mặt ngờ ngác nhìn vào người thuyền chủ.

Đang lúc ấy mặt nước lại bỗng nổi sóng lớn cuộn cuộn, ở chỗ cách đó hơn trăm trượng bỗng có một cái bóng đen nhô lên, trên đó có một người mặc quần áo da cá đen nhánh, nhìn về phía này vừa cười vừa nói:

- Cám ơn bả đại môn phái có lòng ở xa tới nghênh đón như vậy, mục tiêu sau của Tử Vong thuyền sẽ ở Bạch Thổ Hồ.

Thì ra người mà Phương Sách vừa ẵm lên đó là một người gỗ, còn vật tròn nổi lên đó là một cái xác thuyền không. Tử Vong thuyền chủ đã đào tẩu rồi.

- - - oOo - - -